

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku B. P. i J. K.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta m.st. Warszawy

o wpis,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy B. P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 lipca 2014 r., sygn. akt V Ca 1803/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy B.P. na rzecz uczestnika postępowania Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawca B. P. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 lipca 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa i budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Nie istnieje także potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga sprecyzowania tych przepisów, oraz wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do

spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, nie publ.). Poza tym zarówno przedstawione w skardze kasacyjnej istotne zagadnienie prawne, jak również potrzeba wykładni przepisów prawa musi mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wprawdzie skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał orzeczenia Sądu Najwyższego, które w jego ocenie wykazują rozbieżność w ocenie relacji pomiędzy art. 31 ust. 2 i art. 10 ust. 1 u.k.w.h., jednakże dotyczy to sytuacji, w której orzeczenie sądowe albo inny dokument, o którym mowa w art. 31 ust. 2 u.k.w.h., wprost odnosi się do dokumentu stanowiącego podstawę prawomocnego wpisu w księdze wieczystej, np. załączenia do wniosku o wpis prawomocnego wyroku sądu ustalającego nieważność umowy przenoszącej własność, która była podstawą prawomocnego wpisu, czy przedstawienia decyzji stwierdzającej nieważność decyzji administracyjnej stanowiącej podstawę wpisu, gdy jednocześnie stan prawny nieruchomości nie budzi wątpliwości. Inna jednak sytuacja miała miejsce w rozpoznanej sprawie, w której wniosek zmierzał w istocie do powtórnej oceny prawidłowości prawomocnego wpisu w księdze wieczystej na podstawie załączonego wówczas do wniosku o wpis dokumentu przy uwzględnieniu nowych dokumentów załączonych do wniosku i okoliczności, które - według skarżącego - sąd powinien uwzględnić z urzędu. Według jednolitego stanowiska judykatury, w takiej sytuacji podważenie domniemania wynikającego z art. 3 ust. 1 u.k.w.h. może nastąpić tylko w trybie art. 10 u.k.w.h. Z tej przyczyny nie można przyjąć, aby w skardze sformułowano istotne zagadnienie prawne lub wskazano na przepisy, których wykładnia budzi poważne wątpliwości mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. przy uwzględnieniu art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1150 ze zm.) oraz przepisów § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).